

Arrest

nr. 102 461 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 maart 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1990 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, alsook een beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten, beiden aan de verzoekster ter kennis gebracht op 2 november 2011. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing indiende, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 73.915 van 25 januari 2012. De verzoekster heeft dit arrest in rechte bestreden, doch de Raad van State verklaarde haar beroep niet toelaatbaar (RvS 2 maart 2012, nr. 8.184 (c)).

1.3 Op 24 augustus 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 19 oktober 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 24.08.2012 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

De elementen (betrokkene zou een asielaanvraag hebben ingediend, haar zus zou hier verblijven, zij zou geïntegreerd zijn, zij zou geen gevaar zijn voor de openbare veiligheid, zou zich in een prangende humanitaire situatie bevinden en verwijst naar een schrijven van het UNHCR) werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag dd. 17.03.2010 tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 12.10.2011 onontvankelijk verklaard en haar betekend op 02.11.2011.”

1.5 Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 19 oktober 2012.

2. Over de rechtspleging – voorwerp van het beroep

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de bestreden beslissing de beslissing waarbij de nieuwe verblijfsaanvraag op 15 oktober 2012 onontvankelijk werd verklaard betreft terwijl in het beschikkend gedeelte enkel gevorderd wordt de beslissing van 15 oktober 2012 waarbij de verzoeker het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten te schorsen en te vernietigen.

De advocaat van de verzoekster verklaart ter terechtzitting dat enkel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, het voorwerp uitmaakt van het voorliggend beroep.

De Raad ziet geen redenen om er anders over te oordelen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid die dienaangaande door de verweerder wordt opgeworpen is dan ook doelloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 19 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Aangezien de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom - in het administratief dossier- kunnen worden gecontroleerd;

Dat er inderdaad uit het administratief dossier blijkt of zou moeten blijken dat er binnen de Europese ruimte een asielaanvraag door verzoekster werd ingediend;

Dat dit door de administratieve overheid ten onrechte niet werd gecontroleerd;

Dat het al dan niet bestaan van een asielaanvraag, te meer omdat aan de zus van verzoekster het statuut van vluchteling werd toegekend, een belangrijk element vormt in de beoordeling van de prangende humanitaire situatie evenals het bestaan van de buitengewone omstandigheden waarom het verzoek tot regularisatie niet in Iran is kunnen gebeuren;

Dat zowel de rechtsonderhorige als de administratieve rechter in alle redelijkheid moeten vaststellen dat met een dergelijke gebrekkige motivering wat essentiële aspecten betreft, niet van aard is om te besluiten dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de motieven - in het administratief dossier - en de inhoud van de beslissing;"

3.1.1 De Raad merkt op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In casu worden de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Waar de verzoekster stelt dat de verweerder ten onrechte niet gecontroleerd heeft of zij reeds eerder een asielaanvraag ingediend heeft binnen de Europese ruimte, merkt de Raad op dat de verzoekster met deze bewering, het determinerend motief van de bestreden beslissing niet betwist. De bestreden beslissing stelt immers slechts vast dat de door de verzoekster in haar aanvraag aangevoerde elementen, waaronder het element betreffende de eerdere asielaanvraag, reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dienvolgens besluit de verweerder tot de onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag.

De Raad merkt op dat dit motief in overeenstemming is met de bepalingen in artikel 9bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat *“elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”* niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard. De verzoekster betwist *in casu* niet dat de door haar aangevoerde elementen reeds werden aangehaald in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Dienvolgens toont zij niet aan dat haar aanvraag niet op goede gronden als onontvankelijk werd afgewezen. Nu de verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de onderhavige aanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard, kan zij niet dienstig voorhouden dat de verweerder een onderzoek ten gronde diende door te voeren bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Een beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet impliceert immers *ipso facto* dat geen onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag plaats vindt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt derhalve niet voor.

De kritiek van de verzoekster is naast de kwestie. In elk geval komt het niet aan de Raad toe om de door de verzoekster in haar aanvraag opgesomde elementen alsnog ten gronde te gaan beoordelen. De Raad treedt immers op als annulatierechter en kan zich slechts buigen over de wettigheid van de thans bestreden beslissing, zonder dat hijzelf in de plaats van het bestuur de aanvraag kan beoordelen op haar merites.

De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat de overheid bij de beoordeling van haar aanvraag is niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die gegevens niet correct heeft beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten tot de onontvankelijkheid van de kwestieuze aanvraag.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.1.2 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoekster verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze bepalingen betreft.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM)

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Aangezien dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

Dat dit een subjectief recht is met een absoluut karakter;

Dat in onderhavig geval verzoekster sinds 2009 lid is geworden van de Iraanse kerk van Brussel;

Dat op 4 november 2012 de pastoor van de Iraanse Kerk van Brussel het volgende verklaard (stuk 3):

« Anahita est venue la première fois à l'Eglise Iranienne de Bruxelles le 14 septembre 2008 avec la famille de sa sœur. A partir du deuxième semestre de 2009 elle assistait à l'église quelques fois par mois jusqu'à la fin de 2011 quand la voiture familiale est tombée en panne. Elle reprend ses habitudes depuis l'été 2012. Elle est assez bien connue à l'église;

Anahita est une jeune femme silencieuse mais toujours souriante et très agréable. Elle a l'air respectueuse et modeste selon les attentes de sa culture. Selon ce que j'entends, elle fait des efforts d'étudier le néerlandais toute seule à la bibliothèque qui m'indique qu'elle est sérieuse (...) »;

Dat overigens verschillende leden van de kerkgemeenschap dat bevestigen (stuk 4);

Dat indien de bestreden beslissing op basis waarvan er aan haar een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd, verzoekster bloot staat aan vernederende behandelingen of bestraffingen in Iran;

Dat de wetgeving die in Iran van toepassing inzake bekering uitermate streng zijn en bekeerlingen vervolging riskeren, hetzij rechtsreeks, hetzij onrechtstreeks doordat ze valselijk beschuldigd worden van een misdrijf dat ze niet gepleegd hebben maar waar wel een zware gevangenisstraf op staat;”

3.2.1 De verzoekster voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM aangezien de bestreden beslissing zou inhouden dat zij teruggestuurd wordt naar Iran waar zij blootgesteld zal worden aan vernederende behandelingen of straffen. De verzoekster betoogt dat zij een bekeerling is daar zij toetreden is tot de Iraanse kerk van Brussel en dat de Iraanse wetgeving zeer streng is ten aanzien van bekeerlingen waardoor zij het risico loopt op een gevangenisstraf.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International, of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekster voegt bij het verzoekschrift stukken waarmee zij wil aantonen dat christenen in Iran vervolgd worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekster door het bijvoegen van een verklaring van de pastoor van de Iraanse kerk van Brussel alsook van leden van diezelfde kerkgemeenschap – daargelaten de geringe bewijswaarde van dergelijke eenvoudige verklaringen van privépersonen - niet aantoonde dat zij reeds tijdens haar verblijf in Iran behoorde tot de katholieke kerk. De verzoekster geeft zelf aan dat zij een bekeerling is en dat zij sinds 2009 lid is geworden van de Iraanse kerk van Brussel. De Raad merkt op dat, indien de vrees voor een onmenselijke behandeling of foltering gebaseerd is op activiteiten in het gastland er een bijzondere bewijslast geldt. Het is namelijk zo dat de aanvrager die niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het bewijs voor een gegronde vrees voor vervolging niet kan leveren aan de hand van een naderhand zelf geschapen risico. In deze gevallen moet de aannemelijkheid van het risico in het land van herkomst met een grotere dan normale strengheid worden beoordeeld en de verzoekster moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom zij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot haar achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen.

In casu tonen de door de verzoekster bijgevoegde stukken (de artikelen: “Iran staat op de vijfde jaarlijkse lijst van landen die christenen Jfaknndh 2012”, “foltering en mishandeling in de gevangenis, een christelijke zet”, “Farshid Fathi van de christelijke bekeerlingen, werd veroordeeld tot zes jaar” *Intensivering van de onderdrukking en systematische maatregelen tegen christenen in Iran*”, “Europa’s parlement in een ongekennde stap om de rechten van minderheden te bespreken in Iran”, “Islamitische Republiek Bardygranjyl het vuur” en “list of updates on christian prisoners in Iran”) niet aan dat zij persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM, noch verschaffen ze informatie over haar individuele achtergrond, persoonlijkheid of andere persoonlijke kenmerken. De aangebrachte bronnen beschrijven een algemene situatie waardoor vereist is dat de specifieke beweringen van de verzoekende partij gestaafd moeten worden door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Door louter te verwijzen naar het algemene klimaat ten aanzien van christenen in Iran, worden de omstandigheden eigen aan de situatie van de verzoekster op geen enkele wijze uiteengezet. De verzoekster toont *in casu* niet aan dat zijzelf een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

De verzoekster citeert de toepasselijke verdragsbepaling en licht het middel als volgt toe:

“Dat er eerst moet nagegaan worden of er sprake is van een gezin;

Dat er in onderhavig verzoekster (van vrij jonge leeftijd) een gezin vormt met zijn zus en diens man (stuk 2) - (cf. punt D - kosteloze rechtsbijstand - stuk 6);

Dat verzoekster de zus is van Zahra RAHSEPAR aan wie het vluchtelingenstatuut werd toegekend;

Dat verzoekster op hetzelfde adres woont;

Dat zij voor de kinderen zorgt;

Dat verzoekster volledig afhankelijk is van dit gezin, niet terug naar Iran kan, en er een bijzondere affectieve band bestaat tussen alle gezinsleden;

Dat verzoekster geen enkel gevaar voor de openbare orde betekent, zij Nederlands leert en zij, zo mogelijk, in België wenst te studeren en werken enz.;

Dat de genomen beslissing het gezinsleven van verzoekster volledige verstoort;”

3.3.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip *“privéleven”* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *“fair balance”*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere

van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu betoogt de verzoekster dat zij een gezin vormt met haar zus en diens man bij wie zij inwoont. De verzoekster stelt dat zij volledig afhankelijk is van dit gezin en er een bijzondere affectieve band bestaat tussen alle gezinsleden.

Waar de verzoekster aanvoert aan dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar zus, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekster en haar zus dermate hecht zijn en of er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster samenwoont met haar zus aangezien het administratief verslag van de lokale politie Kortenberg, dd. 15 februari 2012, bevestigt dat de verzoekster verblijft bij haar zus die samen met haar partner en kinderen een appartement betreft. Een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat in de gegeven context echter niet om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. De verzoekster moet tevens aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Teneinde deze afhankelijkheid te staven, verwijst de verzoekster naar de beslissing van het Bureau voor Juridische Rechtsbijstand, de loonstroken van de partner van haar zus en de bijgevoegde bankafschriften. Vooreerst merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). Bovendien dient de Raad zich ook bij de beoordeling van het bestaan van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te plaatsen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Deze bij het verzoekschrift gevoegde stukken bevinden zich niet in het administratief dossier en de verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verweerder hierover kon beschikken. Bijgevolg kan de verzoekster niet dienstig naar deze elementen verwijzen om het bestaan van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen dat als gevolg van de bestreden beslissing in het gedrang zou komen.

De verzoekster toont niet aan dat zij met haar zus en diens familie een dermate nauwe band heeft derwijze dat zij een familieleven heeft in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bijkomend merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing en het als gevolg van deze beslissing afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten enkel tot gevolg hebben dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekster een visum aanvraagt en een nieuwe aanvraag indient. De tijdelijke

scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, kan het gezinsleven niet verstoren in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE